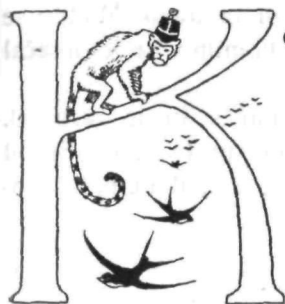

F. PALNAK:

Udebovo gnezdo.

Po narodni živalski pravljici.

ko so zaveli spomladi prvi topli vetrovi, sta priletela z juga samec udeb in samica smrdokavra in sta se začela razgledovati, kje si poiščeta mesta, da postavita toplo in mehko gnezdece za svoj zarod. Zaletela sta se na staro vrbo, ki se je od starosti razpočila ter napravila v svojem deblu precejšnjo luknjo. Pa sta se postavila tam ob luknji: Udeb s svojo lepo kronico na glavi je razprostrl črni rep, da se je bliščal na njem beli pas, pa njegova žena, malo manjša in malo svetlejša smrdokavra, ki je tudi postavila svojo kronico pokonci. Ko sta tako stala, sta se menila in zmenila, da bo njenim mladičem gnezdece posebno mehko, posebno gladko. Ker zvedela sta tam za morjem od stare mamke, modre mamke, iz česa se napravi gnezdo tako mehko, tako gladko. Pa kakor sta že ptiča, ki jima pravi pesem, da ko

vendar vse veš,
pa nič ne poveš,

sta molčala tudi zdaj in šla kar na delo vesela, zadovoljna, srečna . . .

„Hup, hup, hup,“ se je glasilo veselo tam po livadi, ko je bilo gnezdo napravljeno; oh, tako mehko, tako gladko, ker napravljeno je bilo po navetu modre mamke, stare mamke, iz samega sirovega masla. Bogve, v kateri hiši sta ga izvohala, bogve, katera gospodinja se je jezila in bogve, kateri otroci so jokali zaradi njega! In prav gotovo je bilo, da je bil obdolžen tudi muc, debeli, stari muc, godrnjavi muc.

Pa si je tako dejal ta muc v svoji modrosti: „Če so me že obdolžili, da sem kradel, hočem imeti vsaj od tega dobiček. In bilo, kakor bilo, moje bo maslo, če je še kje na svetu.“

Zavihal si je rep in se odpravil na pot. Hodil je k sosedom, pa ni našel nič; hodil po gozdu in stikal po lisičinah in zopet ni našel nič. Hodil je dalje pa prišel tudi na livado, kjer je stala stara vrba s precejšnjo luknjo v svojem deblu. Po livadi se je izprehajal udeb, se priklanjal, si polagal kronico dol in zopet dvigal pa poklical muca, ko ga je zagledal: „Mut, mut, mut!“

Ozrl se je muc, pogledal udeba, pa je videl še smrdokavro na vrbi, ki se je ravno spravljala k imenitnemu poslu, da znese jajčeca, da izvali svoje mladičke, nove udebke. Videl jo je muc — pa glej! Kaj je ona bela belina tam v tisti precejšnji luknji? Ne bil bi muc star muc, prebrisan muc, da ne bi zavohal in spoznal . . . Nagel je bil, uren je bil — izginilo je lepo gnezdece, posebno mehko, posebno gladko prej, kot sta se zavedla udeb in njegova žena smrdokavra, prej kot sta se mogla postaviti v bran za svojo lastnino . . .

Muc pa je odkoračal mogočnih korakov; zavihal si je brke in zadovoljno je godel in predel doma za pečjo.

In uboga ptiča? Mudilo se je za jajčeca, mudilo se je za gnezdece, ker v dobrih dveh tednih že so hoteli začivkati vprvič mladički, sta pa kar v naglici zanikrno zmetala vkup trhlenino, govejk, mah in travo. Mudilo se je, pa niso tega smradu nič očistili. Vsakdo, ki je hodil mimo, se je obračal vstran.

Videl je to udeb, pa je prinašal domov obilen mrčes in je razumel. Tedaj pa se mu je porodila hudomušna misel: zdaj naj pride muc! Stopil je na livado, hodil zadovoljno gorindol, kimal z glavo, dvigal pernato kronicico pa klical:

„Mut, mut, mut . . .“

Pa tega menda ni več mikalo blizu.

Šmajdkov Tonček.

